היו לו לחין מן הרחקן ומן החחרון שלא מלוקה האם הוא לו מולן לו מייבם · לחמת בן הרחקן אם לחיו הוא הרי טוב ואם לאו נכריה היא לגלו וכנון שחין לח חלא הוא לליכא לספוקי ביבמה לקוק וכן לחמת בן לחמתון · והן – לחמי חולן ולחמי מייבם לו בן הרחקן לו בן החחרון חולן לה וחברו מייבם: אם יבמתו היא הרי טוב, ואם לאו נכריה היא ומשום יבמה לקוק ליכא שהרי חלן לה יבמה · חין קופצ · למלמ לאו כהן הוא: הוא חולן עליהם · לחומרת שמא זה לבין וכיוס מימתו לחסור זה לחכול בקדשים שמא לחיוחת חלה עליו וכן הן חוגיס

תוספות אור

היו לו לחין מן הרחקן ומן הכחי שלא מאותה האם הוא חולן ולמייבם, והם אחד חולן, ואחד מייבם "היה אחד ישראל ואחד כהן: נושא אשה ראויה לכהן ואין ממנה למחים ואם נטמא אינו סופג את הארבעים, אינו אוכל בתרומה, ואם אכל אינו משלם קרן וחומש, ואינו חולק על הגורן, וממכר התרומה והדמים שלו, ואינו חולק בקדשי הקדשים, ואין נותנין לו את הקדשים, ואין מוציאין את שלו מידו, ופטור מן הזרוע והלחיים והקיבה, ובכורו יהא רועה עד שיסתאב, ונותנין עליו חומרי כהנים וחומרי ישראלים. היו שניהם כהנים הוא אינן עליהם והם אוננים עליו, הוא אינו מממא להם והם אינן מממאים לו הוא אינו יורש אותן אבל הם יורשין אותו, ופטור על מכתו ועל קללתו של זה ושל זה, עולה במשמרו של זה ושל זה, ואינו חולק. אם היו שניהם במשמר אחד נוטל חלק אחד: גמ' דוקא מיחלין והדר יבומי אבל יבומי ברישא לא דקא פגע ביבמה לשוק. אמר שמואל "עשרה כהנים עומדים ופירש אחד מהם ובעל, הולד שתוקי, מאי שתוקי – אליבא שמשתקים אותו מנבסי אביו פשיטא מי ידעינן אבוה מנו? אלא שמשתקין אותו מדין כהונה, מאי מעמא? אמר קרא "והיתה לו ולזרעו אחריו – בעינן זרעו מיוחס אחריו וליכא, מתקיף לה רב פפא אלא מעתה גבי אברהם דכתיב "להיות לך לאלהים ולזרעך אחריך" התם מאי קא מזהר ליה רחמנא הכי קאמר ליה לא תנסב עובדת כוכבים ושפחה דלא ליזיל זרעך בתרה מיתיבי "ראשון ראוי להיות כהן גדול והא בעינן זרעו מיוחס אחריו – זרעו מיוחס אחריו=דרבנן וקרא אסמכתא בעלמא, יבי גזור רבנן בזונות, בנשואין לא גזור רבנן ובזונות מי גזור רבנן "והתנן מי שלא שהתה אחר בעלה שלשה חדשים ונשאת וילדה מאי "אחר בעלה" אילימא אחר מיתת בעלה אימא סיפא הוא אינן עליהם והם אוננים עליו בשלמא "הוא אינן עליהם והם אוננים עליו" משכחת לה בנשואין, דשני ולוקוט עצמות דקמא אלא "הם אוננים עליו" היכי משכחת לה בנמא הא מית ליה ואלא כנרושה ומאי "אחר בעלה" אחר בעלה אימא סיפא הוא אין מממא להם והם אינן מממאין לו בשלמא "הוא אין מממא להם והם אינן מממאין לו" לחומרא דכל חד וחד) דלמא לאו בריה הוא אלא "הוא אין מממא להם" אמאי בשלמא לשנוי לא בריה הוא שפיר קא מממא ליה ואי בר בתרא הוא שפיר אי בריה הוא אלא לאו בזונות ומאי "אחר בעלה" אחר בועלה וקתני סיפא עולה במשמר של זה ושל זה ותיובתא דשמואל "שמואל רב שמעיא בממאנת ומאנת מי קא ילדה ותניא רבי ביבי קמיה דרב נחמן "שלש נשים משמשות במטה קטנה מעוברת ומניקה: קטנה שמא תתעבר ותמות, מעוברת שמא תעשה עוברה סנדל, מניקה שמא חגמול את בנה ויטות, ואיזו היא קטנה: בת שתים עשרה שנה ויום אחד עד בת שתים עשרה שנה ויום אחד פרוט מיכן או יתר על כן משמשת כדדכה והולכת דברי רבי מאיר וחכמים אומרים אחת זו ואחת זו משמשת כדרכה והולכת ומן השמים ירחמו שנאמר "שומר פתאים ה' משברה: לה "בקידושי טעות וכדרב "יהודה אמר "שמואל "דאמר רב יהודה אמר רבי שמואל משום רבי ישמעאל "והיא לא נתפשה אסורה, הא נתפשה מותרת "יויש לך אחרת שאף על פי שלא נתפשה מותרת ואי זו זו שקדושיה קידושי טעות שאפילו בנה מורכב לה על כתפה ממאנת והולכת לה:

היו

עליו דהא מרוייחו חזו ליה: בממלגת · לעולם בזונות לית מיקומת דהא פסול לעבודה ולא מני למיתני "שולה במשמרו של זה וכל זמ" לית ליה מכחת במיתה לה לכהן כשר הוא, בממלגת, יתומה שמיחה בבעלה ולא שהתה שלשה חדשים ולסת: משמשות במוך · מוחרות (לגמרי) ליתן מוך בלותו מקום שלא יתעברו: שמא תעשה עוברה סנדל · טובר שני דומיא דת הרחקן ופותח לה טורתו בהמפלת (נדה כה.): ומי זו היא קטנה · שהתעברה ומתה: מכת י"ל כו' · ולענין מיחון כמי בת י"ב ויום אחד לה ממלגת – מקני דלא מיעברא מכה – פחות מכאן היא מתעברת כלל, יותר על כאן לא מיעברא לה מיעברא מכה: בקידושי טעות · על מנת ולא נתקיים דנפקא מיניה בלא גיטת וליבמה כתוך ג' ומשכחת לה דרוסה מיחה שניהן וכהן כשר הוא לפיכך אין מיומת להן מיומת ושולה במשמרו לעבוד, לבזונות כהא דתני "ר"ש נקוטין לה גוזר רבנן: היא · מיעוטא הוא והכי קאמר היא גלומה תצה גמורה דכי לא נתפשה וזיעתה תסורה ויש לך תחרש שלא פי שנבעלה כרעון מותרת לבעלה ולא זו זו כו': והולכת לה · וכיון דלא בעיא מיניה גיטת ולא זיעתה הרי היא כפנויה וזיעתה ומותרת לו:

תוספות

תוס' חד מקמאי אבר שמואל עשרה כהנים [עומדים] ופירש אחד מהם וכעל הולד שתוקי מאי שתוקי אילימא שמשתיקין אותו מנכסי אביו פשיט מי ידעינן אבוי מאן ניהו ' מי ' ואפי' תפס פשיטא דמפקינן מיניה אלא מ"ש שתוקי שמשתקין אותו מדין כהונה דכתיב והיתה לו ולזרעו אחריו ובעי' זרעו המיוחס אחריו וליכא מיתיבי ראשון ראוי להיות כ"ג פי' גבי יבמה שנתייבמה בינתיים ג' חדשים שמה בעלה וקאי אשאני הא בעי' זרעו המיוחס אחריו וליכא אלא מדרבנן וקרא אסמכתא בעלמא הוא וכי נוגר רבנן בזונות בנשואים לא נוגר, ובזונות מי נוגר רבנן והתנן וכן מי שלא שהתה ג' חדשים אחר בעלה ונשאת וילדה מאי אחר בעלה אי ליטא אחר בעילה אימא סיפא הוא אינן עליהם והם אוננין עליו כשלמא הוא אינן עליהם משכחת לה בנשואין ולקוט עצמות דקמא אלא הם אוננין [עליו] היכי משכחת לה הא מית ליה אלא בנרושה ומאי אחר בעלה אחר גם בעלה אימא סיפא הוא אין מממאין לו בשלמא הן מממאין לו לחומרא משום דרלמא כל חד וחד לאו בריה הוא אלא הוא אין מממא להם בשלמא לשנוי לא מממא ליה אלא לראשון ליממי ליה מ"ג אי בריה הוא שפיר קמממא ליה ואי רבתרא הוא חלל הוא אלא לאו בזונות ומאי אחר בעלה אחר בועלה וקתני סיפא דעולה במשמר של זה ושל זה ותיובתא דשמואל ואפי' בקידושי טעות ואפי' בבעלה הן אוננין עליו ומטמאין לו ואפי' הכי קתני עולה במשמר של זה ושל זה ותיובתא דשמואל דאמר משום ר' ישמעאל והיא לא נתפשה אסורה הא נתפשה מותרת ויש לך אחרת שאע"פ שלא נתפשה אחרת ראוי זו

שקידושיה קידושי טעות שאפילו בנה מורכב על כתפה ממאנת והולכת לה: מתני וכן מי שלא שהתה ג' חדשים אחר בעלה ונשאת וילדה ואין יודע אי בן ט' לראשון אי בן ט' לשני היו לה בניהם הראשון ובנים מן האחרון הן ועליהן נלא מייבמין וכן הוא להפעלן נלא מייבם היו לו (ב') אחים מן הראשון ואחים מן השני שלא מאותה האם הוא חולן ולמייבם והן א' חולן מייבם [וא' מייבם] היה אחד כהן ואחר ישראל נשא אשת הראויה לכהונה ואינו מפסלה לפחים ואם נטמא אינו סופג את הארבעים ואינו אוכל בתרומה ואינו משלם קרן ואינו חולק בקרשי מקרש פ' עורות קדשים ואין נותנין להם קדשים פ' בכורות והדמים ואין מרציאים את שלו מידו ופטור מן המחנות ובכורו רועה עד שיסתאב ונותנים עליו חומרי כהנים וחומרי ישראל היו שניהם כהנים הם אוננים עליו והוא אינן עליהם הוא אינו מממא להם והם אינם מממאים לו הוא אינו יורש אותם אבל הם יורשין אותו ופטור על מכתו ועל קללתו של זה ושל זה ועולה במשמרו של זה ושל זה ואינו חולק היו שניהם בבית אב אחד נוטלים חלק אחד . ברייתא דתתערבות

לא אכתוב דבר מפני שורוא דבר שאינו מצוי :